

RETTENS DOM (Femte Afdeling)
23. november 2004

Sag T-376/02

O
mod
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

»Tjenestemænd – vedtægtens artikel 78 – invalidepension –
invaliditetsudvalg – sammensætning – erhvervssygdom«

Fuldstændig gengivelse på fransk.....II - 1595

Angående: Påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 14. januar 2002 om at tildele sagsøgeren en i henhold til artikel 78, stk. 3, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber fastsat invalidepension.

Udfald: Kommissionens afgørelse af 14. januar 2002 om at tildele sagsøgeren invalidepension annulleres. Kommissionen betaler sagens omkostninger.

Sammendrag

1. Tjenestemænd – invaliditet – invaliditetsudvalg – domstolskontrol – rækkevidde – grænser

*2. Tjenestemænd – invaliditet – invaliditetsudvalg – sammensætning – udpegning af læger – ændring af valget – tilladt
(Tjenestemandsvedtægten, bilag II, art. 7)*

3. Tjenestemænd – invaliditet – invaliditetsudvalg – nærmere regler for udarbejdelsen af udtalelsen – medlemmernes skøn

*4. Tjenestemænd – invaliditet – konstatering af invaliditetens erhvervsmæssige oprindelse – begrebet erhvervssygdom – invaliditet som følge af en forværring af en allerede bestående sygdom – omfattet – nødvendigheden af en tilstrækkelig direkte forbindelse mellem sygdommens forværring og udøvelsen af tjenesten
(Tjenestemandsvedtægten, art. 78)*

1. Formålet med bestemmelserne om invaliditetsudvalget er at overlade det til sagkyndige læger at træffe den endelige afgørelse om alle lægelige spørgsmål. Den retlige prøvelse kan ikke udvides til at omfatte de rent lægelige afgørelser, som må anses for definitive, når de er blevet til efter de forskriftsmæssige betingelser herom. Derimod kan der udøves domstolskontrol med lovligheden af udvalgenes nedsættelse og virksomhed samt med lovligheden af de udtalelser, som disse udvalg afgiver. Ud fra dette synspunkt er Retten kompetent til at efterprøve, om udtalelsen indeholder en begrundelse, der gør det muligt at vurdere de betragtninger, som udtalelsens konklusioner er baseret på, og om det fremgår, at der er en forståelig sammenhæng mellem de lægelige konstateringer, som er indeholdt i udtalelsen, og de konklusioner, som udvalget er nået frem til.

(jf. præmis 29)

Henvisning til: Domstolen, 10. december 1987, sag 277/84, Jänsch mod Kommissionen, Sml. s. 4923, præmis 15; Retten, 16. juni 2000, sag T-84/98, C mod Rådet, Sml. Pers. I-A, s. 113, og II, s. 497, præmis 43.

2. Artikel 7 i vedtægtens bilag II sikrer, at tjenstemandens rettigheder og interesser i invaliditetsudvalget sikres ved tilstedeværelsen af en læge, som han har tillid til. Bestemmelsen foreskriver ligeledes, at en af lægerne i udvalget udpeges af den berørte institution. Til gengæld forhindrer hverken ordlyden eller hensigten med artikel 7 i vedtægtens bilag II, at enten institutionen eller tjenstemanden i givet fald ændrer valget af læge, navnlig når den læge, der oprindeligt blev udpeget, ikke står til rådighed.

(jf. præmis 42)

Henvisning til: Retten, 21. marts 1996, sag T-376/94, Otten mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 129, og II, s. 401, præmis 47.

3. I forbindelse med invaliditetsudvalgets arbejde påhviler det enhver af udvalgets medlemmer at udføre sit arbejde i overensstemmelse med sine fagets forpligtelser. Heraf følger, at spørgsmålet om, hvorvidt den pågældende tjenestemand under de givne omstændigheder bør undersøges eller høres, henhører under det lægelige skøn, som er tillagt invaliditetsudvalgets medlemmer.

(jf. præmis 44)

Henvisning til: Retten, 3. juni 1997, sag T-196/95, H mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 133, og II, s. 403, præmis 8.

4. En »erhvervssygdom« som omhandlet i vedtægtens artikel 78, stk. 2, indskrænker sig ikke til de tilfælde, hvor tjenstemandens vedvarende invaliditet, som anses for fuldstændig, udelukkende skyldes tjenstemandens udøvelse af tjenesten, men kan ligeledes omfatte de tilfælde, hvor invaliditeten følger af forværringen af en allerede bestående sygdom, som er opstået andetsteds.

Hvis det med andre ord er forværringen af en allerede bestående sygdom, der er opstået som følge af udøvelsen af tjenesten ved Fællesskaberne, som har gjort tjenstemanden ude af stand til at fortsætte udøvelsen af tjenesten, bør invaliditeten anses for at skyldes en erhvervssygdom i vedtægtens artikel 78's forstand.

Det følger heraf, at det med henblik på at godtgøre, at der foreligger en erhvervssygdom som omhandlet i vedtægtens artikel 78, er nødvendigt, at det er tilstrækkeligt godtgjort, at der er årsagsforbindelse mellem sygdommens oprindelse eller dens forværring og udøvelsen af tjenesten ved Fællesskaberne. Eftersom det imidlertid ikke er nogen betingelse efter vedtægten, at der »i det væsentlige« eller »overvejende« er årsagsforbindelse, kræves alene, at der findes en »tilstrækkelig direkte sammenhæng« mellem den pågældendes sygdom og den tjeneste, han har udøvet.

(jf. præmis 67-70)

Henvisning til: Domstolen, 21. januar 1987, sag 76/84, Rienzi mod Kommissionen, Sml. s. 315, præmis 10; Retten, 27. februar 1992, sag T-165/89, Plug mod Kommissionen, Sml. II, s. 367, præmis 81; Retten, 23. marts 1993, sag T-43/89, Gill mod Kommissionen, Sml. II, s. 303, præmis 28.